

[Poul Sørensen.]

ligere socialdemokratiske statsministre har haft. Vi har forsøgt, og det har vi vel lov til, at varetage den tredje parts interesser her i landet, og derfor vil jeg slutte med at sige, som jeg sagde før: vi er gået ud for at få denne konflikt stoppet så hurtigt som overhovedet muligt, og vi tror ikke på, at de to parter, arbejdere og arbejdsgivere, fremefter kan få hele samfundet som tumleplads, når en uoverensstemmelse mellem dem skal løses. Det er de synspunkter, vi har anlagt her, og vi er i overordentlig god overensstemmelse med tidligere socialdemokratiske statsministre. Det skulle den nuværende højtærede statsminister også erindre.

Hans Rasmussen: Selv om jeg ud fra en rent principiel betragtning mener, at det bedste for arbejdsmarkedet og samfundet i det hele taget vil være, at parterne forhandler sig til rette — og det er et synspunkt, der må veje meget stærkt til, når man drøfter disse ting i folketinget — så vil jeg dog gerne sige til det ærede medlem hr. Poul Sørensen, at den situation, som forelå i 1956, jo slet ikke kan sammenlignes med den situation, vi har i øjeblikket. I 1956 stod vi med et forkastet mæglingforslag for hele arbejdsmarkedet. I øjeblikket har vi nogle strejker løbende inden for jernindustrien og transportområdet, som selvfølgelig kan være vigtige områder, hvad jeg ikke bestrider, og hvad jeg også har givet udtryk for her i salen; men der er en væsensforskel, og denne væsensforskel har man jo selv fremhævet i det forslag, oppositionen fremsatte i folketinget for et år siden, hvor man sagde, at man agtede ikke at gribe ind over for strejker i almindelighed; det var kun de livsvigtige områder, der skulle undtages. Det er altså en hel kovending, man foretager fra oppositionens side. Nu har vi fået klart afsløret, at det, man ønsker fra venstre og de konservative, er at hindre strejker og konflikter i det hele taget, og derfor synes jeg, at man er kommet for langt ud i sin standpunkttagen til arbejdsmarkedets forhold i det hele taget.

Baunsgaard: Efter den måde, hvorpå de ærede medlemmer hr. Poul Sørensen og

hr. Erik Eriksen har blandet sig i debatten, beder jeg det høje ting undskyldte, at jeg også må blande mig i debatten fortrinsvis om det, der ikke er indeholdt i forespørgslen, således som den er formuleret.

Jeg forstår nu, at de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Poul Sørensen har forladt den tone, de anlagde, da vi for 14 dage siden diskuterede dette. Man forsøgte da at give det udseende af, at man ville lade det partipolitiske ligge. Det, man ville, var at forsøge sagligt at komme frem til en løsning af konflikten. Nu er det åbenbart for alle, der har overværet debatten i dag, at det, man sagde på det tidspunkt, mente man ikke.

Jeg beklager, at jeg må tage tingets tid ved at gå en lille smule tilbage i historien, dog ikke så langt tilbage som til dengang, de to partier havde lige så travlt med at angribe det radikale venstre for at ønske voldgift eller ophøjelse af mæglingforslag til lov, som man i dag har travlt med at angribe os, fordi vi ikke har fulgt de to partiers ønske om tempoet, i hvilket denne sag skal gribes an. Så langt skal jeg ikke gå tilbage, men kun minde om, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen og det ærede medlem hr. Axel Kristensen på venstres og det konservative partis vegne for to samlinger siden i folketinget fremsatte forslag om voldgift på livsvigtige områder. Det blev begrundet af det ærede medlem hr. Axel Kristensen, uden at det ærede medlem hr. Poul Sørensen fandt anledning til at tage afstand fra denne begrundelse, med, at man uden for de rent livsvigtige områder skulle have lov til at slås eller forhandle sig til rette.

I dette forår, da det ærede medlem hr. Erik Eriksen var fraværende fra folketinget, udtalte det ærede medlem hr. Axel Kristensen til Ekstrabladet, at man nok vidste, hvordan man skulle gribe det an for at få væltet regeringen, når der til foråret kom en konflikt. (*Axel Kristensen:* Det har jeg aldrig sagt!). Jeg beder det ærede medlem hr. Axel Kristensen selv læse, hvad der står i Ekstrabladet. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen siger, at det, han ønsker, er at stille et forslag om voldgift på de livsvigtige områder, og så må parterne enten slås eller forhandle sig til rette på resten af områderne. Videre siger han, at man, hvis for-